Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 17

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΜΑΓΟΣ ἀπέθανε. . . . Δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη πενήντα χρόνια, κ' ἐσώρευσεν ἑκατὸν θαυμασίους τόμους, καὶ μὲ τὸν τερπνότερον, τὸν ἐπαγωγότερον τρόπον, — μάγος σωστός, — ἐμύησε τοὺς φιλαναγνώστας τῶν δύο ἡμισφαιρίων εἰς τὰ μυστήρια τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. . . Ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀμιένην τῆς Γαλλίας, γέρων ὀγδοηκοντούτης, ἀλλ' ἀκμαῖος ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐργαζόμενος, συγγράφων σχεδὸν μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέρας.

Δὲν θά σας διηγηθῶ ἐκτενῶς τὴν βιογραφίαν του. Ἡ ζωή του ἄλλως τε δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἔκτακτον καὶ περίεργον. Ἔγραφε. Τὰ βιβλία του εἶνε ἡ ζωή του καὶ ἡ ἱστορία του. Πολλῶν ἀπὸ αὐτὰ τὸ ὑλικὸν συνέλεξε ταξειδεύων διὰ τῆς θαλαμηγοῦ του· ἄλλων τὸ ὑλικὸν εὕρισκεν εἰς συγγράματα ἐπιστημονικά, ἀστρονομικά, γεωγραφικά. Ἐμελετοῦσε καὶ ἔγραφε. Καὶ τὰ δύο πολύ. Κανενὸς ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε τόσον γόνιμος. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του δὲν ἔγραψε τόσα βιβλία ὅσα ὁ Ἰούλιος Βέρν.

Περὶ τῆς ἐπιτυχίας των, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω. Πόσα δὲν ἐδιαβάσατε καὶ σεῖς καὶ δὲν ἐθαυμάσατε! Ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, νέος ἢ γέρων, μορφωμένος ἢ μόλις ἐγγράμματος, ποῦ νὰ μὴν ἐδιάβασεν εἰς τὴν ζωήν του ἓν τοὐλάχιστον μυθιστόρημα τοῦ Βέρν; Τὰ « Παράδοξα Ταξείδια» μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου· καὶ τὰ θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἀπὸ αὐτά, — ὅπως ὁ *Μιχαὴλ Στρογγώφ*, ὁ *Γῦρος τοῦ Κόσμου*, κτλ. — ἐπαίχθησαν εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἑλληνικά! Ἀλήθεια, μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Βὲρν εἶνε τόσον διαδεδομένα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ἡ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ καυχᾶται διὰ φιλολογικὴν ἐνημερότητα, — μαρτυρεῖ εὐγλώττως περὶ τῆς παγκοσμίου φήμης τοῦ συγγραφέως, ἡ ὁποία εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲν ἔχει ἐφάμιλλον. Εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν, μόνον τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρὸς εἶχαν τόσην ἐπιτυχίαν, ἦσαν τόσον γνωστὰ εἰς τὴν ὑφήλιον ὅσον τὰ ἔργα τοῦ Βέρν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο σχετικῶς· διότι σήμερον τὸ βιβλίον ἐν γένει κυκλοφορεῖ εὐρύτερα· αἱ πολυτελεῖς εἰκονογραφημέναι ἐκδόσεις εἶνε εὐθηνότεραι, προσιτώτεραι· καὶ ὁ Βὲρν ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὰ ἔργα του κυκλοφοροῦντα εἰς πολὺ μεγαλήτερον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, παρὰ οἱουδήποτε ἄλλου δημοφιλοῦς συγγραφέως τὰ ἔργα, εἴτε νέου, εἴτε παλαιοῦ.

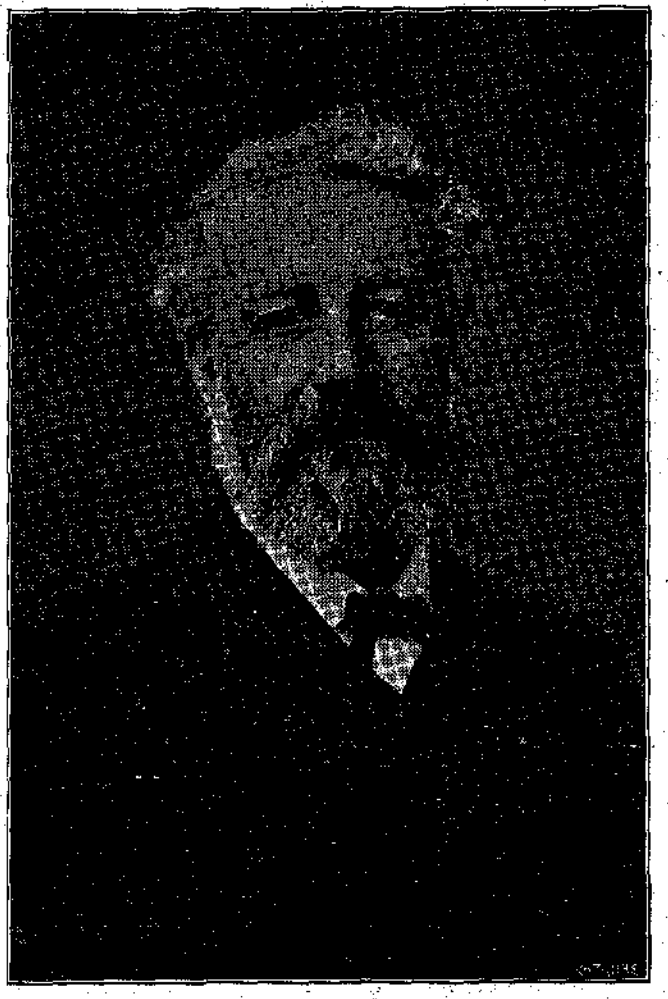

† ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ (1828—1905)

Ποῖον εἶνε ἆρά γε τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς μοναδικῆς ἐπιτυχίας;

Ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἐπενόησε νέον εἶδος φιλολογικόν. Συνεδύασε δύο ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας, τὰς ἰσχυροτέρας ἕλξεις : τὸν μῦθον μὲ τὴν ἐπιστήμην, — τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ γεννᾷ ἡ ἀνθρωπίνη περιπέτεια, μὲ τὸν μαγνήτην ποῦ ἔχουν αἱ θετικαὶ γνώσεις. Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τὰ ἄγνωστα τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἀστρονομία, ἡ φυσική, ἡ χημεία, ἡ γεωλογία, τὸν ἑλκύουν πάντοτε, διότι τοῦ ἱκανοποιοῦν τὸν ἔμφυτον πόθον τῆς γνώσεως. Ἀλλὰ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα περιέχουν αὐτὰς τὰς γνώσεις, δὲν εἶνε ὅλα δι' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας ἑλκυστικά. Ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἐχρησιμοποίησε διὰ τοῦτο καὶ τὴν φαντασίαν, ἐκάλεσε πρὸς βοή-

θειάν του καὶ τὸν μῦθον· τὴν ἐπιστήμην τὴν ἔκαμε μυθιστόρημα. Καὶ τὸ μυθιστόρημα εἶνε τὸ μόνον ἑλκυστικὸν βιβλίον διὰ τοὺς πολλούς. Δὲν κουράζει. Ἡ περιέργεια νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγιναν οἱ ἥρωές, μᾶς κάμνει νὰ το διαβάσωμεν μέχρι τέλους. Ἐν βιβλίον τοῦ Βὲρν εἶνε συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ δύο: μῦθος καὶ 'Επιστήμη· διήγημα καὶ Γεωγραφία· περιπέτεια καὶ 'Αστρονομία· φαντασία καὶ Γεωλογία· χαρακτῆρες καὶ Μηχανική· ψυχολογία καὶ Ζωολογία. Ἔχει λοιπὸν διπλοῦν πάντοτε ἐνδιαφέρον, διπλοῦν θέλγητρον, διπλῆν ἕλξιν. Καὶ δι' αὐτὸ εἶνε ἑλκυστικώτερον καὶ θελκτικώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο καθαρῶς μυθιστόρημα ἢ καθαρῶς 'Επιστήμη. Ὁ συνδυασμὸς αὐτός, ὁ ἐπινοηθεὶς καὶ τελειοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Βέρν, —ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς μοναδικῆς του ἐπιτυχίας.

Λέγουν ὅτι ὁ Ἰούλιος Βὲρν δὲν εἶνε συγγραφεὺς μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας· ὅτι ἡ ψυχολογία του εἶνε στοιχειώδης· ὅτι τὸ ὕφος του εἶνε χαλαρόν. Εἰς τοῦτο δὲν ἔχουν ἄδικον· ὑπάρχουν συγγραφεῖς ὀλιγώτερον δημοφιλεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπερβαίνουν κατὰ τὸ ὕφος, κατὰ τὴν τέχνην ἐν γένει. 'Αλλ' ἡ ἀξία τοῦ Ἰουλίου Βέρν εἶνε ἄλλη. Τὰ μυθιστορήματά του, ὡς μυθιστορήματα, δὲν εἶνε κύριως ἔργα ψυχολογίας καὶ χαρακτήρων, δὲν εἶνε εἰκόνες τῆς πραγματικῆς ζωῆς, δὲν εἶνε μελέται τοῦ ἀνθρώπου· εἶνε ἔργα πλοκῆς, περιπετειῶν, ἀπροσδοκήτων. Καὶ εἰς τοῦτο ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἀνδεύχθη ἀριστοτέχνης ὅσον ὀλίγοι. Λέγουν ἀκόμη ὅτι καὶ ἡ ἐπιστήμη του δὲν εἶνε τόσον ἀληθινὴ καὶ θετική· ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν δουλεύει πολὺ ἡ φαντασία. 'Αλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὁ Βὲρν ἐφάνη πολλάκις ἐπιστημονικὸς Προφήτης. Προεῖδεν ἐφευρέσεις, ἀνακαλύψεις, προόδους, τελειοποιήσεις, ἐπιστημονικὰ θαύματα. Πολλαὶ καταπληκτικαὶ ἐφαρμογαὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, εὑρίσκονται ἐν σπέρματι εἰς τὰ μυθιστορήματά του. Καὶ ποῖος εἰξεύρει τί ἐπιφυλάσσει ἀκόμη τὸ μέλλον! Ποῖος εἰξεύρει μήπως καὶ αὐτὴ ἡ συγκοινωνία μὲ τοὺς πλανήτας, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθη εἰς κάποια μυθιστορήματά του, δὲν πραγματοποιηθῇ μίαν ἡμέραν, καὶ μήπως οἱ ἀπόγονοί μας δὲν θὰ κάμνουν ἀληθινὰ τὰ ταξείδια εἰς τὴν Σελήνην, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἐκάμαμεν διὰ τῆς φαντασίας, ἀναγινώσκοντες τὸν Ἰούλιον Βέρν!

Πολλὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βὲρν ἐδημοσίευσεν ἕως τώρα ἡ *Διάπλασις*. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων», ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἀριστούργημά του. Ὁ Βὲρν εἶνε ἀνέκαθεν ὁ προσφιλέστερος συγγραφεὺς τῶν νεαρῶν μας ἀναγνωστῶν, καὶ ἡ λύπη των διὰ τοῦτο ὑπῆρξε βαθεῖα, ὅταν ἔμαθαν τὸν θάνατόν του, καὶ ἡ ἀνησυχία των ἐπίσης. Τί θὰ ἀναγινώσκουν λοιπὸν εἰς τὸ ἑξῆς, ἀφοῦ ἀπέθανε ὁ Ἰούλιος Βὲρν; Ὡς πρὸς τοῦτο, εἠμποροῦν νὰ ἡσυχάσουν. Ἀπὸ τὰ ἑκατὸν βιβλία τοῦ Βὲρν πολλὰ εἶνε ἀκόμη ἀμετάφραστα, καὶ ἡ Διάπλασις σκοπεύει νὰ μεταφράσῃ τὰ καταλληλότερα. Καὶ ἕως νὰ ἐξαντληθοῦν αὐτά, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ παρουσιασθῇ ἄλλος συγγραφεύς, ἐφάμιλλος τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πρωτότυπος, ἐπινοῶν καὶ αὐτὸς νέον εἶδος; ἀκόμη ὡραιότερον καὶ ἑλκυστικώτερον.

Ἔπειτα εἶνε καὶ οἱ μιμηταί. Τὸ εἶδος τῶν «Παραδόξων Ταξειδίων» ἔχει ἑλκύσῃ πολλοὺς συγγραφεῖς μ' ἐπιτυχίαν. Ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ» παραδείγματος χάριν, δὲν εἶνε τόσον τερπνὴ καὶ διδακτική, ὅσον ἓν μυθιστόρημα τοῦ Βέρν;

Σᾶς ἀσπάζοιμαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

— Τί θὰ 'πῇ ἡ μητέρα; . . . Ἄχ! Παναγία μου, τί θὰ πῇ τῶρα ἡ μητέρα;

Στέκεται λυπημένη καὶ βασανίζεται ἡ Μαρίκα, μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν. Ἀπὸ ἀπροσεξίαν της, εἶχε σπρώξῃ ἕνα ὡραῖον ἀνθοδοχεῖον ἀπὸ πορσελάναν, ποὺ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι τῆς σάλας. Καὶ τὸ ἀνθοδοχεῖον ἔπεσε κάτω κ' ἔσπασε.

Στέκεται ἡ Μαρίκα ἐμπρὸς εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ πολυτίμου ἀνθοδοχείου, βλέπει τὰ ἄνθη σκορπισμένα εἰς τὸ χαλί, καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν διὰ τὴν ἀπροσεξίαν της.

Δικαιολογίαν ἢ κανένα ψεῦμα; — Μᾶλλον τὸ δεύτερον.

— Εἶμαι μόνη ἐδῶ. Κανένας δὲν θὰ με μαρτυρήσῃ. Θὰ 'πῶ πῶς δέν το ἔσπασα ἐγώ.

Αὐτὸ εὑρῆκε, αὐτὸ ἐσοφίσθη μὲ τὸ μικρό της κεφάλι, μὲ τὸ μικρό της τὸ μυαλό, ἡ Μαρίκα. . .

Βλέπει ἡ μητέρα τὸ σπασμένο ἀνθοδοχεῖον. Φωνάζει τὴν κόρην της:

—Μαρίκα, ποιὸς ἔσπασε αὐτὸ τὸ βάζο; Θέλω νὰ μου 'πῇς τὴν ἀλήθεια. Ἂν το ἔσπασες ἐσύ, ἐπειδὴ δέν το ἔκαμες ἐπίτηδες, θὰ σε συγχωρήσω μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου. . .

— Ὄχι, μαμμά δέν το ἔσπασα ἐγώ. Δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου, ἐγώ, ἐδῶ μέσα. . . Πῶς νὰ το σπάσω λοιπόν;

— Τότε θὰ το ἔσπασε ἡ ὑπηρέτρια. Ἦλθε, φαίνεται, νὰ ξεσκονίσῃ, καὶ το ἔρριξε κάτω ἡ ἀπρόσεκτη.

— Αὐτὸ εἶνε, μαμμά, λέγει ἡ Μαρίκα· ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, δέν το ἔσπασα...

Ὦ! τί ἄσχημα ποῦ κάμνει, νὰ λέγῃ χωρὶς ἐντροπήν, αὐτὰ τὰ ψεύματα! Φαντασθῆτε. . . εἶνε αὐτὴ ἡ ἔνοχος, καὶ ἀφίνει νὰ κατηγορήσουν ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, ἕνα ἀθῶον! Ὦ! Μαρίκα! αὐτὰ τὰ ψεύματα ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου καλὸ κορίτσι.

Πόσες φορὲς δὲν ἔγινες ἔτσι ἀφορμὴ νὰ τιμωρηθῇ ὁ μικρὸς ἀδελφός σου διὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἐσὺ μόνη σου τὰ ἔκαμες! Πόσες φορὲς δὲν ἐμάλωσαν ἐξ αἰτίας σου τὴν ὑπηρέτριαν, χωρὶς νὰ πταίῃ, ἡ κακομοῖρα!

Λησμονεῖς ὅμως, δεσποινὶς Μαρίκα, ὅτι, ἂν κανεὶς δὲν ἦτο παρὼν διὰ νὰ σε μαρτυρήσῃ, ὑπάρχει ἕνα μάτι, ποῦ ὅλα τα γνωρίζει.

Ἂν διέφυγες ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς μητέρας σου καὶ τῆς διδασκαλίσσης σου, δὲν θὰ διαφύγῃς ὅμως ποτὲ ἀπὸ τὸ ὀξὺ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τοποθετήσῃ ἐντὸς ἡμῶν ἕνα φοβερὸν καὶ τρομερὸν μάρτυρα καὶ κατήγορον: τὴν *Συνείδησιν*.

Αὐτὸς ὁ κατήγορος ὁμιλεῖ τώρα, αὐτὸς σε χάμνει καὶ κοκκινίζεις σὰν παπαροῦνα διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ψεῦμά σου.

Ἡ μητέρα σου ἀμέσως το βλέπει ὅτι ψεύδεσαι. Καὶ τὸ ψεῦμά σου θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ σε ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον, ἂν ἦτο δυνατὸν ποτὲ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας διὰ τὸ παιδί της νὰ ὀλιγοστεύσῃ καὶ νὰ μικρύνῃ. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΟΔΟ

Στὴ μικρὴ τριανταφυλλιά μου
Σὲ μιὰν ἄκρη ἐρημική,
Στέλνει ὁ ἥλιος μιὰν ἀκτῖνα
Μιὰ ματιὰ του ρίχνει ἐκεῖ.

Ἦταν μισομαραμένη
Ἀπ' τὸν ἄγριο καιρό.
Ἀναγάλλιασε, καὶ βγαίνει
Ἕνα ρόδο δροσερό.

Μέσ' 'στὰ μαῦρα νέφη ὁ ἥλιος
Σὲ λιγάκι θὰ κρυφθῇ,
Καὶ τὸ ρόδο τὸ καϊμένο
Ἀπ' τὸ κρύο θὰ χαθῇ.

Νά, δὲν ἄνοιξεν ἀκόμα
Στ' ἀγκαθόπλεκτα κλαδιά,
Τὸ χλωμό του δείχνει χρῶμα
Δίχως νάχῃ μυρωδιά.

Ἂν τὴν ἄνοιξι ἀνθοῦσε,
Θάχε κι' ἄλλα συντροφιά,
Θάχε μυρωδιὰ καὶ χάρι,
Θάχε χάρι κ' εὐμορφιά.

Τώρα λίγο θενὰ ζήσῃ
Μὲς τὸ κρύο μοναχό,
Κ' ὕστερα θὰ ξεφυλλίσῃ
Θα πεθάνῃ τὸ φτωχό. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶπε πῶς ἐκινδύνευσε νὰ μείνῃ χωρὶς αἷμα.

— Καὶ σεῖς . . . διατί ἀργήσατε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μέσα στὸ δάσος.

— Πόσον . . . ἀνησύχησα . . . Καὶ οἱ Ἰνδοί;

— Δέν τους εἴδαμεν, εἶπε ὁ Βαλάσκος. Κ' ἐσεῖς;

— Τὰ ἴχνη . . . τὰ ἴχνη . . .

Καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἔπεσε βαρὺς εἰς τὸ χῶμα, καὶ ὁ ὕπνος τὸν ἐπῆρεν ἀμέσως. Ὁ Ἰνδὸς ἐκοιμᾶτο μὲ δυνατὰ ροχαλητά . . .

— Ἂς τους ἀφίσωμεν ν' ἀναπαυθοῦν ἥσυχοι, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἡ ἀνάπαυσις θά τους ὠφελήσῃ. . .

Καὶ ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ἀλόνσου, τῷ ἐξήγησε πῶς αἱ ἔμπουσαι ἐκμυζοῦν τὸ αἷμα τῶν κοιμωμένων ἀνθρώπων καὶ ζώων, χωρὶς νὰ τους ἐξυπνήσουν. Τὰ αἱμοβόρα αὐτὰ πτερωτὰ ζῷα εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ μίαν μικρὰν προβοσκίδα, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ὡς βεντοῦζα καὶ εἶνε ὡπλισμένη μὲ μικρὰς θηλάς, ποὺ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τρυποῦν. Πέφτουν ἁπαλὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἄνθρωπον ποὺ κοιμᾶται, τρυποῦν σιγὰ-σιγὰ τὸ δέρμα του, χωρὶς νὰ τον κάμουν νὰ πονέσῃ, καὶ ἀρχίζουν τὸ πιπίλισμα. Διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἀνεμίζουν ἀργὰ καὶ ἀθορύβως μὲ τὰς πτέρυγάς των. Ὅταν παραφουσκώσουν τὴν γαστέρα των μὲ αἷμα, πετοῦν καὶ φεύγουν, ἂν δὲ ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῷον δὲν ἐξυπνήσουν, διατρέχουν τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνουν, διότι τὸ αἷμα ἐξακολουθεῖ νὰ ρέῃ ἀπὸ τὴν πληγήν . . .

Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Ἀλόνσος ἤνοιξαν ξηρὰ ξύλα διὰ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς κώνωπας, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου συναθροίζονται κατὰ ἑκατομμύρια καὶ προξενοῦν φοβεροὺς πόνους ὅπου κεντήσουν, καὶ κατόπιν ἐξηπλώθησαν πλησίον τῶν συντρόφων των, ἐπιβλέποντες συγχρόνως τὸ παρακείμενον δάσος καὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπέρασαν ὅμως ἥσυχα τὴν νύκτα, ἂν καὶ ἐπανειλημμένως, ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυτὰ ἀντήχησαν τὰ τρομακτικὰ νιαουρίσματα τῶν ἰαγουάρων καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν κογουάρων, οἱ ὁποῖοι εἶνε μὲν μικρότεροι καὶ ὄχι ὅσον οἱ πρῶτοι ἄγριοι, ἀλλὰ πάντοτε ἐπικίνδυνοι.

Κατὰ τὴν αὐγήν, ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις εἶχε κοιμηθῇ βαθύτατα ἐξύπνησεν. Ἦτο ἀδύνατος ἀκόμη· ἀλλά, ἐσηκώθη μόνος του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν λέμβον, λέγων εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Ἀνάγκη νὰ φύγωμεν.

— Εἴσθε τρελλός, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Σᾶς χρειάζεται ἀνάπαυσις.

— Θ' ἀναπαυθῶ ἀργότερα. Ἄλλως τε μὲ καλὸ κρασὶ καὶ μὲ κρέας γρήγορα θ' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου.

— Ἀλλὰ τί ἀνάγκη εἶνε νὰ φύγωμεν;

— Οἱ Ἰνδοὶ προπορεύονται . . . Ἐκεῖνοί που ἔρριψαν τὸ βέλος . . . Εἴδαμεν τὰ ἴχνη των. Ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουρῆς;

— Παρών! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς ὅστις ἤρχετο κατόπιν των.

— Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ τιμόνι;

— Ναί, ἀφέντη.

— Ἂς ἐπιβιβασθῶμεν λοιπόν.

Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔσπευσαν ν' ἀνοίξουν τὰ παναιά, καὶ ἡ λέμβος ἤρχισε, μὲ τὸ ἐλαφρὸν ἀεράκι, ν' ἀναπλέῃ τὸν ποταμόν. Ἔπαιρνε τέσσερα περίπου μίλια τὴν ὥραν.

— Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε, Δὸν Ραφαήλ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἀνυπομονοῦμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἀνεκαλύψατε τὰ ἴχνη τῶν Ἰνδῶν πού μας ἔρριψαν ἐκεῖνο τὸ βέλος.

— Φοβοῦμαι μήπως κάποιος μᾶς ἐπρόδωσε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ καλλιεργητής. Ἐκεῖνοι οἱ Ἰνδοί, εἶμαι βέβαιος τώρα, προπορεύονται διὰ νὰ μας ἑτοιμάσουν ἐνέδραν ἴσως . . .

— Ἀλλὰ ποῖος νὰ μας προδώσῃ; . . . Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς τὴν ταράτσαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἡμᾶς.

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ ἀκοῦστέ με· ἐγὼ καὶ ὁ Γιαρουρῆς εἴχαμεν προχωρήσῃ μέσα στὰ δάσῃ τοῦ Κασσανάρε, ὅταν εἰς ἕνα σύνδενδρον τόπον εὑρήκαμεν μίαν φωτιάν, ποὺ δὲν εἶχε σβύσῃ ἐντελῶς ἀκόμη. Εἰς τὸ ὑγρὸν χῶμα ἐφαίνοντο ἴχνη ἀπὸ τὰ κοντάκια δύο τουφεκίων καὶ ἀπὸ γυμνὰ πόδια· ἐκτὸς τούτου εὑρήκαμεν ἓν βέλος ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνα πού μας ἔρριψαν. . . Οἱ Ἰνδοί, ὅπως γνωρίζετε, εἶνε περίφημοι εἰς τὸ ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη· λοιπὸν ὁ Γιαρουρῆς τὰ ἠκολούθησεν ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Κασσανάρε. Ἐκεῖ εἴδαμεν, βαθὺ σκαμμένον μέσα στὴν λάσπην, τὸ ἴχνος ἑνὸς μονοξύλου. Εἰς μάτην ἐψάξαμεν εἰς τὰς ὄχθας κ' ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ το εὕρωμεν· ὀλίγον ὅμως μετὰ τὴν δύσιν εἴδαμεν μακρὰν ἕνα μαῦρο στίγμα ἐπάνω εἰς τὰ ὑπόλευκα νερὰ τοῦ Ὀρενόκου. Λάθος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ· ἦτο τὸ μονόξυλον κ' ἔρευγε πρὸς δυσμάς, ἀναπλέον τὸν ποταμόν.

— Μά, ποῖοι νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί; —ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς ὀλίγας στιγμάς.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ ὑποθέσω.

— Μήπως ἠκολούθησε κανένας τὸν Γιαρουρῆν, διὰ νὰ μάθῃ τί τον παρεκίνησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φυλήν του;

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον καὶ αὐτό. . .

— Γνωρίζεις τοὐλάχιστον, ἐξάδελφέ, ποῖον θέλει νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Γιαρουρῆς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κατώρθωσα νὰ τὸ μάθω, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ χαμηλόφων τὴν φωνήν. Ὁ Γιαρουρῆς ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρειοτέρους Ἰνδοὺς τῆς φυλῆς τῶν Κασσιπαγόττων, ἡ ὁποία εἶνε σύμμαχος τῶν Ἠπειρομερίων καὶ τῶν Ὀρενοκίων· ἦτο ὅμως πολὺ φιλόδοξος καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ ὑπέρτατος ἀρχηγὸς τῶν Γίῶν τοῦ Ἡλίου. Ἀλλὰ κ' ἕνας ἄλλος, κάποιος Γιόπης, ἤθελε τὴν ἀρχηγίαν. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ ἀρχηγός, λυσσωδῶς ἠγωνίσθησαν ποῖος νὰ τον διαδεχθῇ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ σύμμαχοι φυλαὶ ἐπροτίμησαν νὰ ἐκλέξουν τὸν Γιόπην. Δὲν ἔγινε λοιπὸν ἀρχηγὸς ὁ Γιαρουρῆς, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ὤμοσε μῖσος αἰώνιον, ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν ὁμοφύλων του. Ἐγνώριζε βεβαίως τὰς προσπαθείας πού ἔχουν κάμῃ οἱ λευκοὶ διὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ὕπαρξιν τῆς περιφήμου πόλεως, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Ἐλπίζει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ καμμία εἰσβολὴ λευκῶν διὰ ν' ἀνατρέψῃ τὸν Γιόπην. . .

— Δὲν παίζομεν καλὸν μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Ἐγίναμεν ὑπασπισταὶ ἑνὸς προδότου.

— Ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ὑπάρχει τὸ Ἐλδοράδον, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, καὶ αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γεωγραφίας. Διὰ τὸν Γιόπην καὶ τὸν Γιαρουρῆν δὲν θὰ ζαλισθῶ διόλου, καὶ θὰ τους ἀφίσω νὰ ἐρίζουν διὰ τὴν ἐξουσίαν. Ἂν δὲν πάρωμεν τοὺς θησαυροὺς πού μας ὑπεσχέθη ὁ Γιαρουρῆς, θὰ περάσωμεν καὶ χωρὶς αὐτούς. Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, καὶ σύ, τὸ ξεύρεις καλά, εἶσαι ὁ κληρονόμος μου.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀλόνσος. Ἀλλά, ἀμα φθάσωμεν εἰς τὴν Μανόαν, ὁ Γιαρουρῆς θ' ἀπαιτήσῃ νὰ τον βοηθήσωμεν.

— Θὰ προσπαθήσωμεν κάτι νὰ κάμωμεν πρὸς χάριν του, ἀλλ' ἂν αἱ φυλαὶ τῶν Γίῶν τοῦ Ἡλίου ἀρνοῦνται νὰ τον δεχθοῦν ὡς ἀρχηγόν των, ἂς τα βγάλῃ πέρα μόνος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΕΝΕΔΡΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Ἡ συνδιάλεξις τῶν τριῶν λευκῶν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος ἔμεινεν ἕως ἐδῶ. Ἦσαν σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς νὰ ἐξακολουθήσουν ὁπωσδήποτε τὸ ταξεῖδί των ἕως τὴν Μανόαν, νὰ ἰδοῦν ἐπὶ τέλους τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

Ἡ λέμβος ἀνέπλεε τὸν μεγάλον ποταμόν. Τὰ νερὰ τοῦ Ὀρενόκου ἐκυλοῦσαν πάντοτε ἀργὰ-ἀργά, διότι ἡ κοίτη

του ἔχει ἐλαχίστην κλίσιν, καθ' ὅλον τὸ ἀπέραντον μῆκός της. Τὰ δάση διεδέχοντα τὰ δάση, καὶ τὰ γένη τῶν ποικίλων ζῴων καὶ πτηνῶν προσείλκυον πάντοτε τὴν περιέργειάν τῶν ταξειδιωτῶν. Διάφορα ἐπεισόδια συνέβησαν εἰς αὐτοὺς μὲ τὰ ὑδρόβια ζῷα. Ἠκούσθησαν καὶ πάλιν τὰ μυστηριώδη συνθήματα τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμιμοῦντο τὴν φωνὴν τοῦ ραμφιστοῦ. Ὅταν μάλιστα ἔφθασεν ἡ λέμβος πλησίον τοῦ μεγάλου παραποτάμου Μέτα, ὁ Γιαρουρῆς εἶδε καὶ τὸ μονόξυλον, τὸ ὁποῖον, σκεπασμένον μὲ ξηρὰ κλαδιὰ καὶ χόρτα, ἀνέπλεε τὸν ποταμόν,

« Μόλις ἔφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρας... » (Σελ. 132, στήλ. γ'.)

ἀθέατον ἐντελῶς διὰ τοὺς μὴ ἠσκημένους ὀφθαλμούς.

Μετὰ τριήμερον ποταμοπλοΐαν ἐπέρασαν ἀπὸ μίαν στενὴν δίοδον τὸν καταρράκτην τοῦ Ἀποῦρε, ὅπου ὅμως ὀλίγον ἔλειψε νὰ ναυαγήσουν, διότι οἱ προπορευόμενοι μυστηριώδεις Ἰνδοὶ εἶχαν τεντώσῃ ὑποβρυχίως ἕνα σχοινί, πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα, μεταξὺ τῶν δύο βράχων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν τὴν δίοδον. Εὐτυχῶς ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἐπρόφθασε κ' ἔκοψε τὸ σχοινὶ μὲ τὸ μαχαῖρί του, καὶ ἡ λέμβος δὲν παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος εἰς τοὺς βράχους.

Πέντε κατόπιν ἡμέρας ἔφθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Μαϊπούρη, ὅστις σχηματίζεται ἀπὸ διάφορα νησάκια καὶ μερικοὺς σκοπέλους ἐπιβλητικοὺς τὴν ὄψιν καὶ κατέχοντας ἔκτασιν ἑνὸς περίπου μιλλίου.

Ἡ διάβασίς του δὲν ἦτο δύσκολος, ἠδύνατο ὅμως νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος, ἕνεκα τῶν ὁρμητικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται καὶ θραύονται μὲ ἦχον καθὼς τῆς βροντῆς ἀνάμεσα εἰς ὄλους ἐκείνους τοὺς μαύρους βράχους καὶ τὰ συντρίμματα τῆς γῆς.

Πυκνὸν νέφος λευκὸν καλύπτει ὅλον τὸν καταρράκτην καὶ ὑψοῦται ὡς παμμέγιστος θόλος. Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ θόλου τούτου φαίνονται λαμπρότατα ἶρι-δες, αἱ ὁποῖαι διαρκῶς ἀλλάζουν χρώματα καὶ διαστάσεις.

Ἀφοῦ προσήγγισαν καὶ εἰς τὰς δύο ὄχθας, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦσαν ἔρημοι, διότι ἐφοβοῦντο καὶ δευτέραν ἐνέδραν, οἱ ταξειδιῶταί μας ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀμέσως τὸν καταρράκτην, διότι ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσουν τὴν νύκτα μέσα εἰς ἐκείνους τοὺς ἀναριθμήτους βράχους.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν τὸν καταρράκτην δὲν ὑπάρχει ἄλλος, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἥσυχοι τὸ ταξεῖδί μας.

—Καὶ εἶσαι βέβαιος, ἐξάδελφε, ὅτι δὲν μας ἔστησαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ ἄλλην ἐνέδραν; —ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν εἶδαμε τίποτε ὕποπτον, ἐγὼ ὅμως πολύ τους φοβοῦμαι.

— Ἂν ἐτέντωσαν καὶ ἄλλα παλαμάρια, θὰ τα κόψωμεν. Πιάστε τὰ κουπιά, κ' ἐμπρὸς ἄφοβα! Γιαρουρῆ, στὴν θέσιν σου!

— Ἕτοιμος, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

Ἡ λέμβος εἰσέδυσεν εὐθὺς εἰς μίαν δίοδον ἔχουσαν πλάτος 20 ἕως 25 μέτρων, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἔκειντο ὑψηλοὶ κρημνοί, ὅμοιοι πρὸς τρούλλους ἐκκλησιῶν καὶ διπλῆ γραμμὴ ὑφάλων, οἱ ὁποῖοι ἄφιναν νὰ φαίνωνται αἱ μαῦραι καὶ μυτεραὶ κορυφαί των.

Ὁ βραχίων τοῦ ποταμοῦ κατέβαινεν ἀπὸ ἐκεῖ πηδῶν καὶ ἀφρίζων, ἀλλὰ ἡ λέμβος προέβαινεν ὑπερνικῶσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀποφεύγουσα τοὺς ἐπικινδύνους βράχους.

Εἶχεν ἤδη περάσῃ τὰ μισὰ τῆς διόδου, ὅταν ὁ Ἀλόνσος, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν πρῶραν, εἶδε κάτι μαύρους καὶ κολοσσιαίους ὄγκους νὰ καταβαίνουν μὲ ἀκατανίκητον ὁρμήν, βυθιζόμενοι καὶ πάλιν ἀναπηδῶντες μέσα εἰς τὰ νερὰ που ἐμούγγριζαν.

Δὲν ἤξευρε τί συνέβαινεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν τρόμου.

— Τί εἶνε, Ἀλόνσε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις ἠσθάνθη ὅτι κάτι του ἔσφιγγε τὴν καρδίαν.

— Θὰ γίνωμε κομμάτια!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Γιαρουρῆ:

— Ἀφῆστε τὰ κουπιά! Ἂς γυρίσουμε πίσω, εἰδεμὴ ἐχαθήκαμε!

Οἱ τεράστιοι ἐκεῖνο ὄγκοι εὑρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον βημάτων καὶ κατέβαιναν μὲ τρομακτικὴν ταχύτητα παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ μανιώδους ρεύματος. Ἦσαν δέκα ἢ δώδεκα δένδρα χονδρότατα, κορμοὶ τοῦ φυτοῦ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *παίβα* καὶ φθάνει εἰς ὕψος τριάκοντα μέτρων, ἀλλὰ κόπτεται εὐκολώτατα, διότι τὸ ξύλον του εἶνε εὔθραστον καὶ ἐλαφρόν, ἔχει δὲ ἀξιοσέβαστον περιφέρειαν.

Ὑπήκουσαν εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ Ἰνδοῦ. Ἐσήκωσαν τὰ κουπιά, καὶ ἡ λέμβος παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἔφθασεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ καταρράκτου, ἐκεῖ ὅμως ἐδιπλάρωσεν, ἕως ὅτου δὲ ὁ Γιαρουρῆς, ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ συντροφοί των προφθάσουν νὰ τραβήξουν τὰ κουπιὰ διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κορμούς, ὁ ὀγκωδέστερος, ἐπέπεσεν εἰς τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν πρύμνην καὶ μὲ τόσην ὁρμὴν ὥστε την συνέτριψε. Τὰ κύματα εἰσώρμησαν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ κατεβύθισαν τὰ κιβώτια.

— Τὰ τουφέκια καὶ τὸ μπαροῦτι! ἐβρυχήθη ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ὅλοι στὸ κατάρτι!

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἥρπασαν τὰ ὅπλα των, ποὺ ἦσαν ἐπάνω στοὺς πάγκους, καθὼς καὶ ὅ,τι ἠμπόρεσαν νὰ χώσουν εἰς τὰ θυλάκια των, κ' ἐκρεμάσθησαν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ ἱστοῦ τῆς λέμβου.

Μόλις ἔφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου της, ἡ λέμβος κατεποντίσθη ὑπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα... Κατέβη τρία καὶ πλέον μέτρα, καὶ ἔπειτα, τὴν στιγμὴν που οἱ ναυαγοὶ ἤρχισαν ν' ἀπελπίζωνται, ἐσταμάτησεν· εἶχεν ἐγγίσῃ εἰς τὸν βυθόν!

— Ἐγλυτώσαμε! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐπέτυχαν τὸν σκοπόν των, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ μὲ ἐνδόμυχον λύσσαν. Μᾶς ἐσταμάτησαν.

—Ὄχι ἀκόμη, ἐψιθύρισεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Μά, ἦσαν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ ἄγνωστοι Ἰνδοί, καὶ μας ἐπέταξαν τώρα τοὺς κατηραμένους αὐτοὺς κορμούς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τώρα πλέον δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν.

— Αὐτοὶ ἦσαν, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπόν; Χρειάζονται χέρια καὶ χέρια διὰ νὰ κόψουν τέτοιους γίγαντας.

— Εὔκολος εἶνε ἡ ἐξήγησις, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐμάζευσαν, φαίνεται, τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, ποὺ σχεδὸν πάντοτε παρασύρει ὁ Ὀρενόκος κατὰ τὸν ροῦν του... τοὺς ἐσώρευσαν κοντὰ εἰς τὸ στενὸν τοῦ καταρράκτου, καί, ἅμα μας εἶδαν, τοὺς ἄφισαν ἐναντίον μας.

— Κ' ἔτσι μας ἀφάνισαν! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Εἴμεθα τώρα εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν, καὶ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδί μας. Χαῖρε, Πόλις τοῦ Χρυσοῦ!...

— Ὤ! κ' ἔτσι θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου ὁ Γιόπης! εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς μὲ θηριώδη τόνον.

— Σοῦ φαίνεται λοιπὸν εὔκολον τὸ ταξεῖδι ἀκόμη;

— Ὁ Γιαρουρῆς ξεύρει καὶ κάμνει μονόξυλα...

— Καὶ τρόφιμα ποῦ θὰ εὕρωμεν;

— Ὁ Γιαρουρῆς θὰ εὕρῃ τὴν *μανιόκαν* καὶ οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι τὸ κυνήγι. Ἔχω τὸν πέλεκυν ἐγώ, καὶ σεῖς τὰ ὅπλα σας.

— Τί διαβολοϊνδός! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος. Γιὰ ὅλα εὑρίσκει θεραπείαν!

— Δὲν εὑρίσκει ὅμως τὸν τρόπον νὰ μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, που δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ... Εἴμαστε τώρα κρεμασμένοι ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, σὰν τὰ ὀπωρικὰ στὸ δένδρον, καὶ κάτω μας εἶνε ἡ ἄβυσος γεμάτη μὲ καϊμάνους...

— Οἱ ὁποῖοι ἔρχονται κι' ὅλας, διότι ἐπῆραν εἴδησιν ὅτι ὑπάρχει ἐκλεκτὸν φαγητόν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός.

Εὐτυχῶς εἶχαν οἱ τρεῖς λευκοὶ τὰ ὅπλα των καὶ ὁ Γιαρουρῆς τὸν πέλεκύν του. Ὁ Ἀλόνσος εἶχε προφθάσῃ νὰ σώσῃ ἕνα σάκκον μὲ τέσσερα χιλιόγραμμα πυρίτιδος, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἓν κιβωτίδιον μὲ φυσίγγια· εἶχαν μάλιστα καὶ τὰ θυλάκιά των γεμάτα μὲ πυρομαχικά. Ἀλλὰ οἱ καϊμάνοι ἐπλησίαζαν...

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη.]

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Δὲν ἐκαλοπερνοῦσε ἡ καϊμένη ἡ Φασουλίνα εἰς τὸ Σχολεῖον. Διότι, κανεὶς δὲν ξεύρει διατί, ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔξαφνα ἄρχισε νὰ την ἀντιπαθῇ φοβερά, καὶ ὅλο τῆς εὕρισκε λάθη καὶ σφάλματα, καὶ ὅλο τὴν ἐτιμωροῦσε πολὺ αὐστηρὰ διὰ τὰ πλέον ἀσήμαντα λάθη, καί, πολλὲς φορές, χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε ἡ κακομοῖρα.

Ἴσως νὰ ἐζήλευεν ὁ σοφολογιώτατος κὺρ Τζίκο - Τζέκος, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Λεονταράκης εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν Φασουλίναν, κ' ἔπαιζε μαζί της, καί της ἐχάϊδευε τὸ σαγονάκι. Ἔλεγε λοιπὸν ἀπὸ μέσα του ὁ κὺρ-δάσκαλος:

— Ἄμα την δέρνω αὐτήν, κάμνω κι' αὐτὸν τὸν παληο-Λεονταράκη καὶ σκάζει ἀπὸ τὸ κακό του!...

Διότι, ὅπως ξέρετε, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τον πειράξῃ, τὸν ἴδιον. Τὸν ἐφοβώτανε φοβερά!

Ἔτσι λοιπόν, καθὼς εἴπαμε, δὲν ἐκαλοπερνοῦσε καθόλου ἡ μικροῦλα ἡ ἐγγονὴ τῆς θείας τῆς γιαγιᾶς τῆς μητέρας τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ τρίτου ἐξαδέλφου τοῦ Τζίκου-Τζέκου μας. Τὴν ἐτσακόνε καὶ τὴν ἔδερνε, πότε διότι ἐμασσούλιζε κανένα καρυδάκι εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας, πότε διότι εἶχε παραπολὺ γυριστὴ τὴν οὐρίτσα της, — σὰν νὰ τὸ ἔκαμνε ἐπίτηδες, τὸ κακόμοιρο! — πότε διότι εἶχε χωρίστρα χτενισμένα τὰ μαλλάκια της, πότε διότι «ἀπὸ τὰ μοῦτρά της φαινότανε πῶς εἶχε στὸν νοῦ της νὰ κάμῃ καμμιὰ ἀταξία», πότε καὶ χωρὶς κανένα λόγον ἀπολύτως.

Καὶ κάθε φορὰ που ἡ Φασουλίνα τὲς ἔτρωγε, ὁ Λεονταράκης ἐθύμονε καὶ

« Τὴν εἶχε ἁρπαγμένη ἀπὸ τὸ φουστανάκι της »

ἀγρίευε, κ' ἐμούγγριζε ἀπὸ μέσα του, καὶ ἀνέμιζε τὴν οὐράν του μὲ τόσην μανίαν, ὥστε ἐπετοῦσε κάτω ὅλα τὰ καλαμάρια καὶ τὰ τετράδια, ποὺ ἦσαν ἀραδιασμένα εἰς τὸ δεύτερον θρανίον ἀπ' ὀπίσω του...

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγαν καλλίτερα. Ἡ Φασουλίνα ἐπῆγε νὰ μπῇ μέσα εἰς τὴν τάξιν, καὶ ἀμέσως ἐξέσπασεν ἡ τρικυμία.

« Καὶ τῆς ἐχάϊδευε τὸ σαγονάκι... »

— Δεσποινὶς Φασουλίνα, εἶπεν ὁ κ. Μαϊμουδιάδης, — πῶς ἐτόλμησες καὶ ἦλθες εἰς τὸ κατάστημά μου μ' αὐτὸ τὸ τερατούργημα ἐπάνω στὸ κεφάλι σου;

(Τὸ τερατούργημα δὲν ἤτανε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σκουφάκι, ποὺ ὁ Λεονταράκης ἐθαύμαζε τόσον πολύ.)

—Ἔλα δῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος διευθυντής, ἔλα δῶ, καὶ θὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ βάζῃς ἄλλη φορὰ τέτοια πράγματα!

Ἡ Φασουλίνα ὅμως ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τί την ἐπερίμενε, καὶ ἀμέσως τῶβαλε στὰ

πόδια νὰ φύγῃ. Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔτρεξε κατόπιν της, καὶ την εἶχε κι' ὅλας ἀρπαγμένην ἀπὸ τὸ φουστανάκι της, ὅταν ἕνα φοβερὸ καὶ τρομερὸ «Γκ-ρ-ρ ρ-ρ-ρ» ἦλθεν ἀπὸ τὸ πρῶτον θρανίον ὅπου ἐκαθόταν: ὁ Λεονταράκης, καὶ μία χαμηλὴ καὶ ἄγρια φωνὴ ἐμούγγριζε :

— Ἄς τηνε, ἄς τηνε, σοῦ λέω ! Τὸ ἐφόρεσε, τὸ σκουφάκι της, γιατί της εἶπα ἐγώ ! Γκρρρρ !

Ὁ σοφολογιώτατος κύριος Μαϊμουδιάδης ἐστάθηκε, καὶ τότε εἶδε τὲς δοντάρες τοῦ Λεονταράκη, καὶ τὲς μεγάλες, μυτερὲς νυχάρες του. Ἄφισε ἀμέσως τὸ φουστανάκι τῆς Φασουλίνας, καὶ ὕστερα εἶπε, κάμνωντας τάχα τὸν ἀδιάφορον :

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν φταίει αὐτὸ τὸ κακόμοιρο . . . Ὀφείλω ὅμως νά σου εἰπῶ ὅτι δὲν ἔχεις οὔτε ἴχνος καλαισθησίας, κύριε Λεονταράκη, καὶ φυσικά, θὰ στείλω τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὸ παλάτι !

Ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ποτὲ δὲν ἐσυγχώρησεν οὔτε τὴν Φασουλίναν οὔτε τὸν Λεονταράκην· καὶ καθημερινῶς εὕρισκε τρόπον νὰ τιμωρῇ τὴν καϊμένην τὴν μαϊμουδίτσα. Τῆς ἔκαμνε βασανιστήρια, καὶ τὴν μεταχειριζότανε ὄχι ὅπως πρέπει ἕνας στενὸς συγγενὴς νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἐγγονὴν τῆς θείας τῆς γιαγιᾶς τῆς μητέρας τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ τρίτου ἐξαδέλφου του !

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΧΑΡΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ Φανὴ ἦτο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, — καλό, ὅσον φαντασθῆτε ! Οἱ γονεῖς της ἦσαν πολὺ καλοὶ καὶ μαλακοὶ ἄνθρωποι, καὶ την ἐχάϊδευαν, — ὅσον δὲν φαντάζεσθε!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ἡ Φανὴ ἀπέκτησε, μὲ τὸν καιρόν, μίαν πολὺ κακὴν ἕξιν. Ὅσοι την ἐγνώριζαν, ὅσοι την ἐπλησίαζαν, ἔπρεπε νὰ ἐκτελοῦν τὰς ὀρέξεις της, τὰ θελήματά της. Ἄρα δὲν ἔκαμναν ὅ,τι ἐζήτοῦσε αὐτή, ὅ,τι ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν παιδικὴν φαντασίαν της, ἡ Φανὴ ἐσχημάτιζε τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν την ἀγαποῦν, κ' ἔκαμνε τὴν κακιωμένη !

Καὶ μόνος ὁ θεῖος Σταῦρος, ἄλλοτε πλοίαρχος μὲ τὰ ἐμπορικά, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξειδεύσῃ καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν, καὶ την ἀγαποῦσε πολύ—τὴν Φανήν, ὄχι τὴν Βραζιλίαν—εἶχε τὴν γενναιότητα ν' ἀνθίσταται ἐνίοτε καὶ νὰ μὴν ὑποτάσσεται εὔκολα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἀνεψιᾶς του. Εἶχε δίκαιον ὁ θεῖος Σταῦρος, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἡ Φανὴ ἐμπρός της, εἰς ὅλην της τὴν ζωήν, ταπεινοὺς θεράποντας καὶ ἐκτελεστὰς τῶν διαταγῶν της . . .

Λοιπόν, ἕνα πρωί, ὁ θεῖος Σταῦρος ἐπῆρε τὸ χονδρὸ ραβδί του κ' ἐξεκίνησε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Νέου Φαλήρου καὶ γ' ἀναβῇ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἡ Φανὴ τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ ἀνθισμένου κήπου, καὶ τὴν στιγμὴν που ἔσκυψεν ὁ θεῖος νὰ την φιλήσῃ, του εἶπε, μὲ ἕνα ὕφος ἀδιάφορον, σὰν νὰ μὴν ἔλεγε τίποτε σπουδαῖον :

— Θεῖε ! Εἴδες ἐκείνη τὴν κούκλα, που εἴδαμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, σ' ἐκεῖνο τὸ ἐμπορικό, στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ; . . .

— Ναί, την εἶδα . . . καὶ ὕστερα;

—ἀπήντησεν ὁ θεῖος, ὁ ὁποῖος ἔκαμεν ὅτι δὲν ἠννόησε τίποτε.

— Καλέ, νά !... ἐκείνη τὴν κούκλα, που εἶνε μεγάλη σὰν ἐμένα, καὶ την κουρδίζεις καὶ μιλεῖ . . .

— Ναί, καὶ ὕστερα ;

— Ἤτανε πολὺ εὔμορφη ἐκείνη ἡ κοῦκλα . . .

— Ὤ ! πολὺ εὔμορφη.

Πεισμωμένη ἡ Φανή, διότι δὲν ἤθελε ὁ θεῖος νὰ την ἐννοήσῃ μὲ μισὰ λόγια, ἀπεφάσισε νὰ σαφηνίσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της.

— Λοιπόν, θεῖε, ἀφοῦ λές πῶς μ' ἀγαπᾶς, δὲν μού την φέρνεις τὸ μεσημέρι, που θὰ γυρίσῃς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας;

Ὁ θεῖος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγι του, εἶδεν ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ χασομερήσῃ ὀλίγον, ἐπιασέν ἔπειτα ἀπὸ τὸ χεράκι τὴν ἀνεψιάν του, καὶ της εἶπε:

— Ἔλα νά σου πῶ μιὰν ἱστορία!

— Τί καλά ! ἐφώναξεν ἐνθουσιασμένη ἡ Φανή, κ' ἐπῆγε μαζὶ μὲ τὸν θεῖόν της κ' ἐκάθησαν εἰς τὸ παγκάκι, κάτω ἀπὸ τὸ πεύκο.

Ὁ θεῖος Σταῦρος ἐστήριξε τὰ δύο χέρια του ἐπάνω στὸ ραβδί του, ἐξερρόβηξε λιγάκι, καὶ ἔπειτα ἤρχισε :

★

« Ὅταν ἤμουν καπετάνιος, ἔκαμνα ταξείδια, παραπολὺ μεγάλα ταξείδια, που ἐβαστοῦσαν κάποτε καὶ χρόνια ὁλόκληρα, διότι, ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἐγὼ δὲν ἐταξείδευα μὲ τὸν ἀτμόν, ἀλλὰ μὲ τὰ πανιά . . .

« Λοιπόν, κάθε φορὰν ποῦ ἔφευγα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ ἤρχοντο στὸ καράβι νὰ με ἀποχαιρετίσουν καὶ νὰ μου εὐχηθοῦν « Ὥρα καλή, καὶ καλὸ ταξεῖδι, καὶ πάντα κατευόδιο ! »

« Οἱ περισσότεροι μ' ἐφόρτοναν παραγγελίας, νὰ τους φέρω διάφορα πράγματα.

« — Σταῦρο, μοῦ ἔλεγε ὁ ἕνας, νὰ μου φέρῃς χουρμάδες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρα.

«—Κ' ἐμένα, νὰ μου φέρῃς τσάϊ καὶ κίνα ἀπὸ τὴν Κίνα.

«— Κ' ἐμένα ἀμερικάνικο πανὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερική. . .

«—Κ' ἐμένα ἕναν παπαγάλο ἀπὸ... ἀπό. . . »

— Ἀπὸ τὴν Παπαγαλλίαν ! συνεπλήρωσεν ἡ Φανή.

— Ἄ ! πονηρή, ξεύρεις καὶ τέτοια, αἴ ; εἶπε γελῶν ὁ θεῖος.

Καὶ ἐξηκολούθησεν :

«Ὅλοι κάτι ἤθελαν νὰ τους φέρω, καὶ μου ἐφώναζαν ὅλοι μαζί, ὁ καθένας τὸ δικό του. Εἰς τὰ πρῶτά μου ταξείδια, ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμοῦμαι τὰ πράγματα ποῦ εἶχαν παραγγείλῃ καὶ τα ἔφερνα, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ εἶδα ὅτι ἐξώδευα τὰ μαλλοκέφαλά μου στὰ δῶρα, καὶ μιὰ ἡμέρα ἐπὶ τέλους τοὺς εἶπα :

«— Τί νὰ σας 'πῶ, φίλοι μου καὶ ἀγαπητοί μου. . . τὸ μνημονικόν μου, εἶνε μερικὲς ἡμέρες τώρα, ποῦ ἔπαθε ἀπὸ μεγάλην ἀδυναμίαν. . . Λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ μὴ λησμονήσω τὰς παραγγελίας σας, σᾶς παρακαλῶ νὰ τας γράψετε ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὁ καθένας σας.

«Ὅλοι ἀμέσως ἔβγαλαν χαρτιὰ καὶ μολύβια, κ' ἔγραψαν ὅ,τι ἤθελαν.

«—Τώρα τοὺς εἶπα, βάλτε τὰ χαρτάκια σας ἐπάνω στὴν κουπαστὴ τοῦ καραβιοῦ. . .

«—Μά. . . θὰ τα πάρῃ ὁ ἀέρας νὰ τα πετάξῃ στὴ θάλασσα ! ἐφώναξαν ὅλοι.

— « Δὲν θὰ τα πάρῃ, ἂν τα σκεπάσῃ ὁ καθένας μὲ ὅσα φράγκα καὶ τάλληρα καὶ λίρες ἀξίζει ἡ παραγγελία του. . .

« Αὐτὸ τοὺς εἶπα. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἔφερνα πλέον ἀπὸ τὰ ταξείδια μου παρὰ τὰς παραγγελίας ποῦ μου ἔδιδαν ἄνθρωποι σοβαροὶ καὶ μ' ἐπροπλήρωναν. . . »

★

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία τοῦ θείου Σταύρου, ὁ ὁποῖος ἐφίλησε τὴν ἀνεψιάν του εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ Φανὴ ἔμεινε σκεπτική, ἀρκετὴν ὥραν. Εἶχεν ἐννοήσῃ ὅμως τὴν ἀλληγορικὴν διήγησιν τοῦ θείου της, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποτὲ πλέον δὲν ἔκαμε τὴν ἀδιακρισίαν νὰ ζητῇ ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν γονέων της δῶρα, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἐστοίχιζαν παραπολλὰ χρήματα, καὶ ποτὲ δὲν ἐζήτησε ν' ἀγοράσῃ τὸ πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ ἡ ἰδία ἀπὸ τὰς οἰκονομίας της . . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1.—Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Θὰ μου στείλετε ἀπὸ μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας.

Τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων πρέπει νὰ εἶνε τὸ τῆς συνήθους γραφῆς, ἄνευ κοσμημάτων· ἡ σελίς σας κατὰ τὸ σχῆμα νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὸ ἥμισυ τῆς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως».

Νὰ γράφετε μὲ πολὺ *μαύρην* μελάνην εἰς πολὺ *ἄσπρο* χαρτί· διότι τῶν καλλιτέρων καλλιγραφιῶν θὰ δημοσιευθοῦν φωτογραφικὰ πανομοιότυπα, καὶ καθὼς γνωρίζετε, τὰ χρώματα δὲν φωτογραφοῦνται καλά.

Νὰ σημειώσετε τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας καὶ *ἀφεύκτως τὴν ἡλικίαν σας*, διότι οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιρεθοῦν εἰς δύο τάξεις : Εἰς τὴν Μικρὰν (ἀπὸ 12 ἐτῶν καὶ κάτω) καὶ εἰς τὴν Μεγάλην (ἀπὸ 13 ἐτῶν καὶ ἄνω.) Ὁ μὴ σημειώνων ἡλικίαν, κατατάσσεται εἰς τὴν Μεγάλην.

2.—Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θὰ μου στείλετε μίαν σύνθεσιν ἰδικήν σας (ὄχι ἀντιγραφήν) ἤτοι μίαν **Πασχαλινὴν Κάρταν** τῆς ἐμπνεύσεώς σας, τοῦ γούστου σας καὶ τῆς τέχνης σας.

Νὰ ὑπογράψετε τὸ ἔργον σας μὲ τὸ ψευδώνυμόν σας [ἢ μὲ τὸ ὄνομά σας, ἂν δὲν ἔχετε ψευδώνυμον], εἰς τὴν κάτω δεξιὰν γωνίαν τῆς κάρτας, ὅπως συνειθίζουν οἱ ζωγράφοι νὰ ὑπογράφουν τὰ ἔργα των.

Τὰ χρώματα ἀποκλείονται. Ζωγραφίσατε μὲ μολυβδίδα (κραγιόν,) ἢ μὲ σέπιαν, ἢ μὲ σινικὴν μελάνην (ἢ καὶ μὲ τὰ τρία), ἐπάνω εἰς χονδρὸν ἄσπρο χαρτί. Τῶν καλλιτέρων ἔργων θὰ δημοσιευθοῦν φωτογραφικὰ πανομοιότυπα.

Ἡ κάρτα σας πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ἀναλογίας τῶν συνήθων ταχυδρομικῶν δελταρίων, (ἕνα σχῆμα μᾶλλον στενόμακρον) ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ἴδιον ἀκριβῶς μέγεθος. Αὐτὸ ἀφίνεται εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ εἰς τὸ γοῦστό σας.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ἡ ἡλικία, διότι ὅλοι θὰ καταχθοῦν εἰς μίαν τάξιν.

Κοινοὶ ὅροι καὶ τῶν δύο Διαγωνισμῶν:

— Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτοὺς ὅλοι οἱ συνδρομηταί, καὶ ἀπὸ τὰ ἀδέλφια των *μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον*. (Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς, ἢ μόνον εἰς τὸν ἕνα.)

Δέχομαι Σελίδας Καλλιγραφίας καὶ Πασχαλινὰς Κάρτας *μέχρι τῆς 15 Μαΐου* τὸ βραδύνερον.

Καὶ αἱ καλλιγραφίαι καὶ αἱ Κάρται πρέπει νὰ συσκευασθοῦν καλῶς, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς χεῖρας μου ἀβλαβεῖς,—καὶ ἂν σταλοῦν ταχυδρομικῶς, νὰ εἶνε ἐπὶ συστάσει. (Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον θὰ πληρώσετε 5 ἕως 10 λεπτά, καὶ τὴν σύστασιν.)

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (φυλλάδιον 1 — 2) Κεφ. Ε' § 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Ὁ καθηγητής, ἐξετάζων ἀνθρωπολογίαν, ἐρωτᾷ περὶ ὠτὸς καὶ ἀναφέρει συχνὰ τὴν λέξιν *τύμπανον*.

Εἰς τῶν παρευρισκομένων γονέων, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον υἱόν του :

— Μὰ τί μάθημα εἶνε αὐτό ;

— Ὀργανικὴ Μουσική ! ἀπαντᾷ μὲ στόμφον ὁ μικρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Ἀφέπη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ»

Σᾶς συνιστῶ ἐν ὡραῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς Κα Ἀρσινόη Παπαδοπούλου. Εἶνε τὸ πρῶτον μέρος τῶν «Παραμυθιῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων» καὶ ἐπιγράφεται « Ὑπὸ τὴν Σκιὰν τῆς Ἐλαίας». Εἶνε λαμπρὰ τυπωμένον εἰς τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, εἰς μέγα σχῆμα, χαρτίδετον, μὲ πολλὰς εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε εἶνε ὁλοσέλιδοι καὶ χρωματισταί, μὲ ὡραῖα διηγήματα, μὲ ποιηματάκια καὶ μὲ μουσικήν. Εἶνε κατάλληλότατον ἀνάγνωσμα διὰ τὰ μικρότερα παιδιά, καὶ πωλεῖται φρ. 5 εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα.

Σήμερον, ὡς βλέπετε, τελειόνει ὁ 89ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος. Ὥστε ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτόν, ἂς φροντίσουν νἀγοράσουν ἐγκαίρως ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου τὸν ἀπαιτούμενον χάρτην τῶν Λύσεων.

Εἰς τὴν Δανίαν ἐωρτάσθη ἡ Ἑκατονταετηρὶς τοῦ μεγάλου συγγραφέως Ἄνδερσεν. Θὰ τὴν ἑορτάσῃ καὶ ἡ «Διάπλασις». Ὁ συνεργάτης μου κ. Ν. Χατζιδάκης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, μοῦ ἔστειλε ὡραιότατον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον, μαζὶ μ' ἕνα ποίημα τοῦ Ἄνδερσεν, μεταφρασμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον, καὶ μὲ τὴν εἰκόνα του, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές.

Λαμβάνω καθημερινῶς καταλόγους οἰκογενειακῶν, πρὸς τὰς ὁποίας θὰ στείλω ὡς δεῖγμα ἀπὸ ἓν φυλλάδιον. Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσους μοῦ ἔστειλαν ἤδη, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ στείλουν καὶ οἱ λοιποὶ καλοί μου φίλοι.

Ἀδελφὴ Ψυχή, [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Ἀλήθεια, εἶδες μερικοὶ πῶς στρεβλόνουν τὰς ἰδέας των, εἰς τὰ Μ. Μυστικά, χάριν τοῦ μέτρου ; — Ὁ κ. Φαίδων χαίρει πολὺ διότι ἡ ἐπιστολή του περὶ νησιτείας ἔτυχε τόσον ὑψηλῆς ἐπιδοκιμασίας.

Καὶ μία χαροποιὰ εἴδησις : Ἡ *Μαριάνθη Α. Μυρωδιά*, ἡ προσφιλής μας *Σεμνὴ Κόρη* ἠρραβωνίσθη τὸν κ. Νικόλαον Δ. Ἀβραμίδην. Τὰ θερμότατά μας συγχαρητήρια !

Φίλε *Δ. Ε. Ψ.*, ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου εἶνε δεκτοὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, ἐπομένως καὶ σύ. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ.

Ἡ πρότασίς σου, *Ἀρτεμίαν* [ΕΕ], νὰ ἐκδώσω χάρτην καὶ διὰ τὰς Ἀσκήσεις, δὲν ἀντιποκρίνεται εἰς ἀνάγκην πραγματικήν. Αἱ Ἀσκήσεις γράφονται εἰς τετράδια, τὰ ὁποῖα φιλοτεχνοῦν — καὶ κάποτε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, — *οἱ ἴδιοι οἱ διαγωνιζόμενοι*. Διὰ τὰς λύσεις ὅμως, ἐπειδὴ ἐγράφοντο καὶ εἰς χαρτάκια (μία, δύο λύσεις γράφονται ὅπου θέλεις !) ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμω χάρτην τῶν Λύσεων, καὶ τὸν ἔκαμα. — Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μου γράφῃς συχνότερα.

Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς θριάμβους, *Κέρας τῆς Ἀμαλθείας* [ΕΕ]. Ἡ φιλοδοξία, ὅταν εἶνε εὐγενὴς — ὅπως ἡ ἰδική σου, — δὲν εἶνε διόλου ἀξιοκατάκριτος. Ἡ ἐπιστολή σου ὡραία· καὶ οὔτε ἐκτενής, οὔτε σύντομος, — ὅσον πρέπει.

Μὲ τὸ δίκηο σου λυπεῖσαι, *Ἔρημο Πουλὶ* [ΕΕ], διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα εὐτυχία ἀπὸ αὐτὰ που ὠνειροπολοῦσες. Ἀλλὰ δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ! Ἂν εἶνε δύσκολον φέτος νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν πατρίδα σου, τοῦ χρόνου θὰ εἶνε εὔκολον. Ἐλπιζε !

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχει καὶ διὰ τὰς Ἀσκήσεις Κανονισμός, *Πιτταλὲ Μυτηλιανάε* ! Εἰς τὴν Διάπλασιν ὅλα γίνονται μὲ κανονισμούς. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιευθῇ καὶ ὁ Γρίφος σου· ἐστάλη παρὰ τὸν κανονισμόν, ὁ ὁποῖος ὁρίζει πότε καὶ πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, διὰ τὰς ἐνεργείας, *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* [ΕΕ], καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔχουν καλὸν ἀποτέλεσμα. Διαβίβασε εἰς τὴν φίλην μας τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνάς της.

Ὥστε ὄχι ἀπὸ *ἀγιωσύνην*, ἀλλὰ διότι σοῦ ἀρέσουν τὰ Σαρακοστιανὰ ἐπέμενες νὰ νηστεύσῃς, *Ἀθῷα Καρδία* [ΕΕ] ! Καλὰ λοιπὸν ἦλθεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος ποῦ ἔδωσεν ἓν ἐπιχείρημα εἰς τὴν μητέρα σου διὰ νὰ σοῦ ἐπιβάλῃ τὴν κατάλυσιν τοῦ κρέατος. Διὰ νὰ σου ἀρέσουν τὰ σαρακοστιανά, θὰ πῇ ὅτι θὰ ἔτρωγες καὶ πολλά, καὶ ἕως θἀρρώσταινες.

Σῆμα τῆς Διαπλάσεως [5Ε], καὶ ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη, καὶ οἱ στίχοι σου καλοί, καὶ ἡ Στατιστικὴ ὑπομονητικὴ καὶ ἀκριβής. Ἀλήθεια ἔκαμες πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀπεζημίωσες.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Γοργότερη Ἐλπὶς* [6Ε], *Ἀκακία* [ΕΕ], *Ἀετόνα* [ΕΕΕ], *Ὄθρος τοῦ Μονοσπράνου* [Ε], *Θαλάσσιος Ἀὴρ* [ΕΕ], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕΕ], *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* [ΕΕ], *Μεγάλη Ἑλλὰς* [ΕΕ], *Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας* [ΕΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετός* [ΕΕΕ], *Ναυσικᾶ* [ΕΕΕ] καὶ *Σθενελαΐδας* [5Ε].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους : *Κοκκινοσκούφην* (Π. Κ. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· ἔστειλα καὶ χάρτην τῶν Λύσεων.) *Ἀρμίδνην* [Α. Ν. Κ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· ἐλπίζω ὅτι τώρα ποῦ εἶδες ὅτι ὑπάρχει καὶ ἑλληνικὸν περιοδικὸν ὡραῖον ὅσον καὶ τὰ ξένα, θὰ το ἀγαπήσῃς καὶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ τὰ ξένα, ὡς ἑλληνοποῦλα ποὺ εἶσαι· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Φοῦλι τῆς Χίου* [Β. Κ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἀληθινά, τὸ σράλμα σου δὲν ἦτο ἀνεπανόρθωτον, ἀφοῦ ἔχῃς πάντοτε καιρὸν νὰ το ἐπανορθώσῃς· γράφε μου λοιπὸν συχνά·) καὶ *Βρεγμένον Γάτον* [Φ. Ν. Μ. σοῦ ἀρέσει ἡ ἐκλογή ; νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀδελφούλα, καὶ εἴθε νὰ τὴν στέλλω μίαν ἡμέραν βραβεῖα, ὅπως ἔστειλα προχθὲς τῆς ἄλλης ἀδελφῆς σου, καὶ ὅπως ἐλπίζω νὰ στείλω καὶ εἰς σέ· διὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ, καὶ διὰ τὰ καλὰς διαθέσεις ἐπίσης.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸ *Μή με Λησμόνει*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Μυροβόλον Χαρουγὴν* καὶ *Σπίρτο Μονάχο*·—ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, *Θαλάσσιον Ἀφρόν*, *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* καὶ *Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου*· — ἡ *Πιστὴ Φιλία* μὲ τὴν *Νύμφην τῆς Προποντίδος*, *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Μανταρίνι τῆς Χίου*, *Μυροβόλον Χαρουγὴν* καὶ *Μαστίχαν τῆς Χίου*·—ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Μικρὸν Βολιώτην*, *Σατανᾶν*, *Οὐρανοβάμονα Φαντασίαν*, *Δυεδαιμόναν* καὶ *Περιοδικὴν Τρέλλαν*·— ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*, *Ἱπποτικὴν Καρδίαν*, *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν* καὶ *Βασίλισσαν των Μυκηνῶν*·—ὁ *Ρεμβασμὸς* μὲ τὸν *Χιακὸν Ἄνεμον*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Κίτρινο Νούμερο*, *Φίλημα τοῦ Κόματος* καὶ *Χιακὸν Φάρον*·— ἡ *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*·— ὁ *Γόρδιος* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χίον*, *Λιμένα τῆς Χίου*, *Χιακὸν Φάρον* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*·—τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* καὶ *Ψαροκούλαν*·—ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Ποθητὴν Ἀνάμνησιν* καὶ *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων*·—τὸ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* μὲ τὴν *Νεολαίαν Χαλκίδος*·—ἡ *Σερενάτα τοῦ Σούμπερ* μὲ τὴν *Μουρλοπαντιέραν*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Κινέζικην Κοτσίδαν*, *Ἠρωΐδα τοῦ Σουλίου* καὶ *Συριανὴν Ξανθούλαν* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Γόρδιον*, *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, *Κολυμβήτριαν*

τοῦ *Μέξ, Θαλασσοταραχὴν* καὶ *Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον*—ἡ *Νεολαία Χαλκίδος* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα* - ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μὲ τὸ *Πεπρωμένον, Καρδιογνώστην, Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν, Χιακὴν Πανσέληνον* καὶ *Χαρὰν τῶν Γονέων*—ὁ *Δουξ τῆς Δημητσάνης* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαράυγὴν* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*· — ἡ *Ναυσικὰ* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Δικέφαλον Ἀετόν, Ἀδελφὴν Ψυχὴν* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*— τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν, Νεράϊδαν τῶν Ἀγράφων, Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας, Ἀετὸν τοῦ Διὸς* καὶ *Δούκασσαν τῶν Σαλώνων*—ὁ *Σθευελαΐδας* μὲ τὸν *Βουχώμενον Λέοντα, Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ, Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν, Γνησίαν Ἑλληνόπαιδα* καὶ *Φίλημα Σκιᾶς*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,— ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βουχώμενον Λέοντα* [εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων·) *Ἠλίαν Γ. Σ.* [ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἰωάννην Β. Σ.* (τὸ ἔλαβα· μὰ ποία νὰ εἶνε ἀπ' ὅλες;) *Νάρκισσον* καὶ *Ἄδωνιν* ([ΕΕΕΕ] νὰ τὰ μοιρασθῆτε διὰ τὴν ποιητικὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* ([ΕΕ] ναί, ὡραῖον ὄνειρον, ἀλλὰ τί κρῆμα νὰ μὴν εἶνε πραγματικότης! τῶν 20 paras γραμματόσημον νὰ ἐσωκλείης διὰ κάθε τετράδιον, καὶ ὄχι τῶν 10·) *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικήν· ἀντὶ τοῦ 1 ἐκείνου φράγκου, σοῦ ἔστειλα τότε χάρτην τῶν Λύσεων·) *Καθαρὸν Ἀέρα* (τὸ βιβλίον αὐτὸ τιμᾶται φρ. 2. φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν Γυμναστικήν, καὶ δι' αὐτὸ σὲ συγχαίρω·) *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* (ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν·) *Δοῦκα τῆς Καρύστου* ([Ε], θά σου ἔβεβα τρία εὔσημα, ἂν ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἦτο πυκνογραμμένη, ὥστε νὰ πονέσουν τὰ μάτια μου·) *Ἀντώνιον Μ. Τ.* ([ΕΕ], εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις, ἀνήκει εἰς ἄλλον· τὸ σταλὲν θὰ τὸ χρησιμοποιήσω·) *Ναύαρχον Τόγκο* ([ΕΕ] διὰ τὴν κομψὴν ἐπιστολήν· Αὐσόχαρταν ἔστειλα·) *Ρεμβασμὸν* ([ΕΕ], μὴν ἀμφιβάλλης ὅτι ἔχεις ὅλην μου τὴν ἀγάπην· εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἀγαπῶ μίαν φίλην μου ποῦ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην της τόσον εὔγλωττα καὶ καλλιγραφικά; τετράδια ἔστειλα·) *Ἀετιδέα* ([Ε] πραγματικῶς, ὁ συνδρομητὴς ποῦ λαμβάνει μέρος καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ἔχει διπλῆν εὐχαριστησιν· δὲν τὰ πολυπιστεύω αὐτὰ περὶ τοῦ Τζὼν Στούαρτ Μίλλ, ὅτι δηλαδὴ 3 ἐτῶν ἤρχισε νὰ σπουδάζη Ἑλληνικὰ καὶ Ἀριθμητικήν! εἶνε ὑπερβολαί·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ δύο ὡραῖα δελτάρια·) *Λεσβιακὸν Οὐρανὸν* ([Ε], βέβαια ὁ Ἀνανίας ἐπιδιορθόνει ὀλίγον τὰς Ἀσκήσεις· ὄχι ὅμως κ' ἐκείνας ποῦ δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν διόρθωσιν·) *Βοῶσιν Ἥραν* (τὸ ἔστειλα· εἰς τὰ Ταχυδρομεῖον σας, φαίνεται, ὑπάρχει κάποιος ὑπάλληλος ποῦ κάμνει συλλογὴν... φυλλαδίων·) *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Γόρδιον, Νυκτοκόρακα, Ἀσέληνον Νύκτα* (Ἀσκήσεις σου δὲν ἔλαβα· περίμενε νὰ μοῦ τὰς ξαναστείλης ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός· τὸ φύλλον σοῦ ἐστάλη τρίς, ἐπειδὴ τὸ ἐζήτησες δύο φορές, ὡς μὴ ληφθὲν τὴν πρώτην· δὲν πειράζει ὅμως ἀφοῦ ἔγινεν αἰτία ξεσπαθώματος, καὶ περιμένω·) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([ΕΕ] διὰ σου γράψιμο εἶνε αὐτό; διατί δὲν γράφεις πάντα τόσον εὐανάγνωστα τὰς ἐπιστολάς σου; εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικήν·) *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* (κατενθουσιασμένον ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ θὰ τὸ φορῇ πάντοτε·) *Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου* (πῶς εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς Καλλιγραφίαν; νἀγοράσῃς ὑποδείγματα, καὶ νὰ γυμνάζεσαι·) *Κοπτερὸ Σπαθὶ* ([Ε] τί νὰ σου εἴπω! εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν δὲν εἶμαι τόσον δυνατή, ὅσον εἶσαι σὺ εἰς τὴν composition en grammaire·) *Ζωντανὴν Κούκλαν* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ἰδοὺ ἡ συγχώρησίς μου!) *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς* (ἔστειλα·) *Μάριον Γ. Π.* (ἡ προθεσμία ἔληξε πρὸ πολλοῦ·) *Ἰωάννην Μ.* (ἔστειλα καὶ δευτέραν σειράν, κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Φαίνωνα, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (ἔστειλα· Ἀσκήσεις δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς· περίμενε·) *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Νεολαίαν Χαλκίδος* (ποῦ εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένη μὲ τὰ φετεινά·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* ([Ε] μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην· ἀλλά... ἀδύνατα ζητεῖς·) *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης, Ἄδραν τῆς Νυκτὸς* (ὄχι πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ σου στείλουν·) *Πτερωτὴν Ταξιδιώτιδα* (εὐχαριστῶ·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* ([ΕΕ] ἡ ἀπόδειξίς σου φέρει ἀριθμὸν 1589·) *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴ. *19 Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται δρ. 3.—Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

197. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον κάποια ζῷα
Εἰς πόλεμον ὁπλίζει·
Τὴν ἄνοιξιν τοὺς κήπους
Τὸ δεύτερον στολίζει.
Ἂν ὥριμον τὸ ὅλον
Εἰς δένδρον ἀπαντήσῃς,
Τὴν ἄθειάν μου ἔχεις
Νὰ τὸ... καταβροχθίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως.

198. Συλλαβόγριφος.

Ἓν γράμμα κ' ἕνα ἄρθρον μ' ἕνα νησὶ ἑνούμενα,
Πουλὶ σοῦ σχηματίζουν εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ματιᾶς.

199. Στοιχειόγριφος.

Διῆλθον ὡς δημαγωγὸς
Τὸν ἄδοξόν μου βίον,
Ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν μου
Μὲ ἔκαμες θηρίον,
Ἀφοῦ ἐπέταξες μακρὰν
Τὴν κεφαλήν μου τὴν αἰσχράν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροέντος Οὐρανοῦ.

200. Κυβόλεξον.

1. — Ὑπάρχει εἰς πᾶσαν οἰκίαν.
2. — Στοιχεῖον.
3. — Ἔνδοξος πόλις.
4. — Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχιαῆς Καλύβης.

201. Ρόμβος.

★
★ Ω ★
★ Ω ★ ★ ★
★ Ω ★ ★ ★ Ο ★
★ ★ ★ Ο ★
★ Ο ★
★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἡμέρου.

202. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 1 5 6 7 8	= Στρατηγός.
2 3 5 1 8	= Κάτι γλυκύ.
3 4 1 7 8	= Σκεῦος.
4 5 6 7	= Ρῆμα.
5 7 8 1 5 8	= Λίθος πολύτιμος.
6 7 3 5 7	= Ἄνθος.
7 5 4 3 4 8	= Θεός.
8 7 3 4 8	= Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ Στέλλας Δ. Παπαδοπούλου.

203. Διπλῆ Ἀκροστυχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνα τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· τὰ δὲ δεύτερα κράτος εὐρωπαϊκόν:

1, Προφήτης. 2, Πόλις τῆς Ρωσσίας. 3, Κῆτος. 4, Ἀρχαία περίφημος πόλις. 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6, Κριτὴς τοῦ Ἅδου. 7, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 8, Ἀργοναύτης. 9, Μυθολογικὸν πρόσωπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Ἀφρου.

204. Ἐλλιποσύμφωνον.

ηεα-ο-ου-εου-ααιε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐλπίδος.

205. Ἀριθμητικὸς Γρῖφος.

5+10+200 = 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πείγκαπος Χζάλμα.

206 Μαγικὴ Εἰκών.

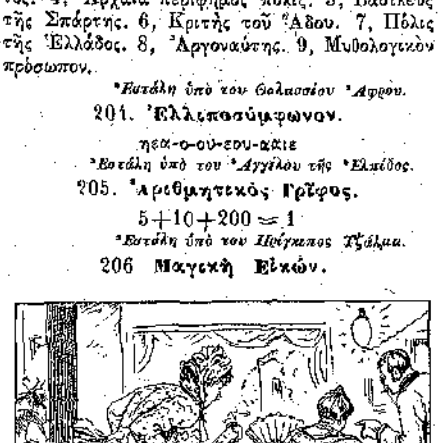

Διάλογος εἰς τὸ θεωρεῖον:

— Τί γίνεται τώρα εἰς τὴν σκηνήν;
— Βέρω κ' ἐγώ;... Νά, ἕνα ἅρμα βλέπω...
— Καὶ ποιὸς εἶνε μέσα;
— Οὔ! πλῆθος!...
— Περίεργο νὰ μὴ τὸ βλέπω.
— Ψάξε!

Τέλος τοῦ 89ου Διαγωνισμοῦ.

[Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια παντοχόθεν· μόνον τοποθεσίας· μὲ δεσποινίδας μόνον.— Catherine Stamation, Port-Said (Egypte) (E—35)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905